

telse af Beskatningsspørgsmaal i Almindelighed. Jeg kan tjene Ministeren i at undlade dette. Jeg forstaaer for øvrigt ogsaa godt, at Ministeriets Stilling, der i Forvejen er ret vanskelig, ikke vil blive lettere derved. Thi det er ikke let paa samme Tid at være gode Venner med et Parti, Socialdemokraterne, der har sagt: „Henry Georges Lære tilsigter kun ensidig Beskatning af Ejendomsværdien som Universalmiddel til at opnaa bedre sociale Tilstande, men vil lade Kapitalen urørt og er derfor i absolut Modstrid med socialdemokratiske Principper“ — jeg siger, det er ikke let paa samme Tid at være gode Venner med et Parti, der siger dette, og samtidig være det med udprægede Henry George-Mænd, som have fundet Udtryk for deres Anskuelse i Organet „Ret“, hvori der staar om Folketingets Venstre: „Dette Parti har været maadeligt ført, uden Evne eller Mod til at bryde med en tvivlsom Fortid og vedkende sig Landsmødets nye Tankegang.“ Jeg skal derfor tjene Ministeren i ikke at komme ind paa en almindelig Drøftelse af Beskatningsspørgsmaalene. Men naar Ministeren i sin Forelæggelses-tale mente, at alle Tilhængere af en demokratisk Udvikling maatte slutte sig til hans Forslag, kommer jeg ved Ordene „demokratisk Udvikling“ til at tænke netop paa de Argumenter, som den ærede 7de kongevalgte Landstingsmand (Estrup) i sin Tid førte frem i Landstinget overfor de gamle Hartkornsskatter; han hævdede nemlig ogsaa, at de vare demokratiske. Jeg havde ikke ventet at finde en lignende Begrundelse fra det radikale Venstreministerium. Jeg mener imidlertid, at man meget vel vil kunne være en Tilhænger af en demokratisk Skattereform uden at kunne give Tilsagn om at ville være med at standse den Overgang fra Hartkorn til Ejendomsskyld, der er bleven fastslaaet i 1903. Jeg mener, at denne Overgang meget vel kan gøres, og at Mellemtiden da kan benyttes til en Undersøgelse og Overvejelse af, hvorvidt der paa Grund af Fradragsbestemmelserne falder uforholdsmæssig stor Skat paa en vis Del af Ejendommene. Og til en Rettelse af saadanne uheldige Forhold, hvor de ere til Stede, kan jeg give Tilsagn om min Gruppes Medvirkning.

Wulff: Det Lovforslag, som her foreligger, blev jo allerede bebudet af den højtærede Konseilspræsident i hans første Udtalelse her i Tinget, i hans Programtale. Han nævnedes da, at det fra Rege-

ringens Side paatænkedes at indføre en saadan Reform i den bestaaende Skattelovgivning, at man derved kom til at rette den Uretfærdighed, som bestod overfor de mindre Ejendomme paa Landet, bl. a. særlig Haandværkeres Ejendomme. Det bevirkede, at jeg for mit Vedkommende ved Finanslovens første Behandling udtalte min Tilfredshed med, at Regeringen agtede at fremsætte et saadant Forslag; det er nemlig et Spørgsmaal, jeg har haft naturlig Anledning til at beskæftige mig med, og som i Aaret 1902, da disse Skattelove vare til Behandling, var Genstand for forskellige Henvendelser til Rigsdagen fra store Kredse af Haandværkere paa Landet, det var altsaa den Side af Sagen, som særlig havde min Interesse. Jeg skal derfor med nogle faa Ord paa-pege, hvad det var, der særlig fremkaldte denne Interesse. Det var altsaa som sagt den Side, jeg særlig lagde Mærke til, og fra flere andre Sider gjorde man det samme, f. Eks. det ærede Medlem fra Stubbekøbing (Keiser-Nielsen), der staar Regeringen nær; han udtalte sig ogsaa gentagne Gange under Finanslovens Behandling netop i Retning af, at man havde undlaadt at vise det fornødne Hensyn til de bygningsafgiftspligtige Ejendomme, hvorfra der ikke drives Landbrug.

Det Forslag, der nu er fremkommet, er mig for saa vidt en Skuffelse, som jeg ikke skønner, at Hensynet til disse Ejendomme spiller nogen Rolle deri, og jeg tror, at hvis man i det hele taget vil reformere i denne Sag, maa man netop komme ind paa dette Spørgsmaal. Jeg behøver ikke ved denne Lejlighed at være vidtløftig, men jeg vil gerne overfor de Medlemmer, som ikke særlig skulde tænke paa den Side af Sagen, gøre opmærksom paa, hvad det er, jeg mener.

Skattereformen, som man gennemførte i 1903, var, som anerkendt fra alle deres Side, som tog Ordet under Debatten, en Reform, der havde til Hensigt at flytte Skattebyrden bort fra Hartkornet over til andre Objekter, og ikke alene fra Hartkornet som saadant, men fra Hartkornsejerne, altsaa Landbruget, over til andre Erhverv, eller, som det blev sagt af det ærede Medlem fra Hornslet (N. P. Jensen), fra Landet til Byerne, fra Landbruget over til Byerhvervet, ligesom det ogsaa blev nævnt af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet (Jørgen Jensen); ellers, sagde man, havde der slet ikke været nogen Mening i Skattereformen. Det er ogsaa rigtigt, jeg kritiserer det ikke i dette